

vanføseligt at skaffe Lov og Del i den paa-tænkte Forsikkring. Hvis Resultatet altsaa ikke skal blive det, at vi faae en Lov, hvis gode Virkninger først mærkes 20—30 Aar efter dens Fremkomst, vil det just i de første Aar kræve ganske betydelige Tilskud af det Offentlige. Derjom vi altsaa gaa den Vej, at vi vedtage en Lov som denne med den Bestemmelse, at hele Indtægten af den kun maa anvendes til disse Formaal og navnlig da til at sikkre os en Alderdomsforsørgelseslov, og vi altsaa strax kom til at disponere over betydelige Beløb, er jeg overbevist om, at vi ville være over en af Vanføselighedernes ved at skabe fuld Tilfredshed med den. Naar vi skaffe en saadan Lov, der strax yder store Indtægter, selv om vi maa sige, at de i Aarenes Løb ville blive formindskede, vil det være et overordentligt Gode for Samfundet, og det vil være i god Harmoni at anvende disse Beløb til de sociale Reformer. Jeg vil særlig bemærke, at dersom vi opstille den Fordring, at vi ikke maa søge at skaffe Midlerne til Veie til Gjennemførelsen af de sociale Reformer, førend vi vide, i hvilken Form disse komme til at foreligge, ville vi først og fremmest skyde deres Fremkomst ud i Tiden og ganske sikkert skabe den i en tarveligere og ringere Stikelse, end ønskeligt var. Naar det saa siges — jeg tror omtrent, det var saaledes, det ærede Medlem fra Rjøge (Hørup) sagde — at det vilde være noget ganske Nytt, vi her vilde etablere, dersom vi besluttede en Skat, førend vi vidste, hvad Skatten skulde bruges til, vil jeg svare, at selv om det var noget Nytt, vilde det Intet have at betyde, naar det blot var praktisk, var Noget, der var godt. Men jeg tror iøvrigt ikke, at det er noget absolut Nytt: vi have ganske vist set det til forskjellige Tider. Vi ville sikkert ikke kunne faae Patent paa dette Nye hverken i Amerika eller i vort Naboland Sverige. Man har der vedtaget Skattelove, der gave Statskassen voldsomme Indtægter uden paa Forhaand at forlange at vide, hvortil disse store Indtægter skulde bruges, men ganske sikkert havde man det in mente og har det den Dag i Dag, at de skulde bruges til dermed at gennemføre sociale Reformer (Berntsen: Der bruger Regjeringen ikke Pengene paa egen Haand). Dertil vil jeg svare, at det netop ikke er saa sikkert, at Regjeringen ikke der kunde bruge Pengene paa egen Haand, men det er just derfor, at i alt Fald jeg vilde ønske, at det kunde sikkes i denne Lov, at Beløbene kun kunde benyttes til Fremme af disse Reformer. Det er jo blevet udtalt af den ærede Finansminister, at en saadan Bestemmelses Optagelse i Loven ikke vilde

være nogen Hindring for Lovens Fremkomst. — Inden man slutter, pleier man gjerne at anbefale de Betragtninger, man har gjort gjældende, til Overveelse af det Udvalg, der eventuelt vil blive nedsat. Jeg vil ikke gjøre det; thi de Udtalelser, der saibt særlig fra det ærede Medlem fra Rjøge, maa jo give os den Tro, at dette Udvalg kun kommer sammen for at begrave Sagen, og han veed bedre Besked i saa Henseende end jeg. Imidlertid staar jeg ganske trygt overfor Sagen, trods disse hans Udtalelser. Lykkes det ogsaa at begrave denne Lov i Diebliffet, er jeg dog saa overbevist om dens Betimelighed og dens Gavnlighed, at jeg er sikker paa, at vi ville nok se den staa op igjen. Jeg er overbevist om, at har han end Ret i, at vi ikke faae en Toldreform gennemført i vore Børns og Børnebørns Tid, saa faaer vi nok en sund, god og fornuftig Bestatning af Brændevin i vor Tid, og med Ønstedet derom vil jeg slutte.

Henning Jensen: Jeg tror, at det Medlem, som sluttede Forhandlingen i Lørdags, nemlig det ærede Medlem for Rjøbenhavn 4de Valgkreds (Scharling), havde faaet en noget feilagtig Opfattelse af de Forhandlinger, som vare gaaede forud. Jeg tror, at hans Betragtning af Forhandlingerne var noget for pessimistisk. Saa vidt jeg har forstaaet, var der ikke nogen af de Talere, som udtalte sig i Lørdags om Sagen, som egentlig vare principielle Modstandere af denne Skat, men det, der blev anket over i Lørdags, og efter min Mening imed fuldstændig Ret, var den Maade, hvorpaa denne Skattelov var kommen til Folkethinget, idet den nemlig er kommen som en ren og bar Skattelov uden at være sat i Forbindelse med Lovforslag, som nøiere antyde, hvortil disse Penge skulde bruges. Det forekommer mig derimod ikke, at der fremkom Udtalelser i Retning af, at man var principiel Modstander af selve Lovens Tanke, og jeg er heller ikke nogen principiel Modstander af Lovens Tanke, undtagen forsaavidt som jeg, selvfølgelig ligesom mange andre Medlemmer — kun den ærede sidste Taler (Hammerich) var det ikke — er en Modstander af indirekte Bestatning i det Hele. Men jeg tror rigtig nok, at hvis man i det Hele taget skal have indirekte Bestatning, og hvis Sagen stod saaledes, at vi skulde begynde paa en indirekte Bestatning, vilde vistnok de Allerfleste være enige i, at de Gjenstande, som der her er Tale om, ere særlig stikkelige til indirekte Bestatning. Grunden, hvorfor de vilde stikke sig dertil, skal jeg ikke komme nøiere ind paa. Nu er imidlertid Situationen ikke den, at